

JURISPRUDÈNCIA AMBIENTAL A CATALUNYA

(PRIMER SEMESTRE 2020)

SILVIA CARMONA GARIAS

Professora Associada

Universitat Rovira i Virgili

Sumari: 1. Una visió general; 2. Els instruments econòmics ambientals; 2.1. Política fiscal en matèria d'energia; 3. La intervenció administrativa; 3.1 Autoritzacions ambientals i valors límits d'emissions; 3.2 Planificació urbanística i qüestions ambientals; 3.3 Plans de Millora de Qualitat de l'Aire; 4. La protecció dels drets fonamentals de la persona: especial atenció a la contaminació acústica

1. UNA VISIÓ GENERAL

Durant aquest període el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) s'ha pronunciat en diverses sentències en les quals s'han dirimit qüestions relacionades amb el medi ambient, resolent recursos contenciosos administratius i recursos d'apel·lació. Especialment destaquen en el marc dels recursos contenciosos administratius els instruments econòmics ambientals, en particular, com en cròniques anteriors, l'impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica o la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, temàtiques sobre les que ja havia obsequiat la comunitat jurídica amb multitud de conflictes i els seus respectius pronunciaments, trobant-nos, doncs, amb una matèria a la que poques aportacions jurisprudencials hi cabia fer.

En relació amb els àmbits de la intervenció administrativa, trobem diverses sentències referides a matèries disperses, com són els valors límits d'emissions en autoritzacions ambientals, els plans de Millora de la qualitat de l'aire o la planificació urbanística vinculada a l'avaluació ambiental, en aquest cas destaca una sentència que realitza una interessant recriminació a un ens local

per la seva manca d'empatia respecte dels efectes nocius sobre el medi ambient que la seva depuradora pot generar al municipi limítrof.

En un altre ordre de coses, també trobem algunes sentències relatives a la impugnació de les resolucions del Departament de Salut de la Generalitat que adoptaven mesures especials en matèria de salut pública per a la contenció del brot epidèmic de la pandèmia de COVID-19 a diversos municipis; a la improcedència d'impugnació autònoma de les avaluacions d'impacte ambiental per ser mers actes de tràmit; a la distinció entre ampliació d'una autorització d'explotació o nova instal·lació atenent a la magnitud del projecte i la manca d'innocuitat en relació amb les condicions preexistents; autoritzacions ambientals, llicències d'activitat, caça i pesca esportiva en relació amb el catàleg d'espècies exòtiques, que no s'han considerat suficientment rellevants en la matèria que ens ocupa per ser comentades, però sí es referencien¹.

Per últim, també s'han dictat en aquest període altres Sentències relatives a contaminació acústica², un d'elles en concret és a la que es dedica atenció, en tant que es pronuncia, de nou, respecte dels requisits que s'han de complir per provar les afectacions sobre la salut de les persones que pot causar la immissió sonora.

2. ELS INSTRUMENTS ECONÒMICS AMBIENTALS

2.1. Política fiscal en matèria d'energia

a) Impost sobre el valor de la producció d'energia elèctrica

Han estat nombroses les sentències que el TSJ de Catalunya ha dictat en relació amb la constitucionalitat i compatibilitat de l'impost sobre el valor de la

¹ És el cas de la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 3856/2022, de 9 de novembre [JUR\2022\389228]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 3960/2022, de 15 de novembre [JUR\2022\389148]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4375/2022, de 12 de desembre [JUR\2023\17557]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4431/2022, de 13 de desembre [JUR\2023\17881]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 549/2023, de 16 de febrer [JUR\2023\130352]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 3511/2022, de 19 d'octubre [JUR\2022\359989]; la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 3858/2022, de 9 de novembre [JUR\2022\388542]; o la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 3859/2022, de 9 de novembre [JUR\2022\72265];.

² Com la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4364/2022, de 12 de desembre [JUR\2023\18223]; o la STSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4541/2022, de 20 de desembre [JUR\2023\19720];

producció d'energia elèctrica amb el dret de la Unió Europea des de fa uns anys. En aquest període, trobem la **Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 327/2023 de 2 de febrer de 2023 [JUR\2023\126307]**, amb Eduardo Rodríguez Laplaza com a ponent, que admet el recurs contenciós-administratiu interposat per HIDROELÉCTRICA DEL SERRADÓ, SL contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya de 25 de març de 2021, que desestima la reclamació núm. 08/05044/2018 contra l'acord dictat per l'Oficina Gestora d'Impostos Especials de Barcelona, que va denegar la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts de l'impost sobre el valor de la producció de l'energia elèctrica (IVPEE) del tercer i quart pagament fraccionat de l'exercici 2013, així com la quota anual de l'exercici.

D'acord amb la part actora, malgrat l'IVPEE nominalment sembla configurat a la Llei 15/2012, de 27 de desembre, la internalització de les despeses mediambientals derivades de la producció d'energia elèctrica, en realitat, suposaria un impost indirecte al consum. En aquest sentit, i en tant que són nombrosos els recursos interposats i pendents d'enjudiciament pel TSJ, en aquesta sentència ja s'afirma que seran observats des d'una perspectiva global i integradora, oferint respostes uniformes i coherents en assumptes íntegrament idèntics, i que han recorregut les mateixes vicissituds processals.

El TJUE ja es va manifestar mitjançant Sentència de 3 de març de 2021 (assumpte C-220/2019), tot esvaint els dubtes sobre la conformitat amb el dret europeu de l'impost, argumentació que va assumir el Tribunal Suprem a la seva Sentència núm. 812/2021, de 8 de juny, i posteriors, sobre aquest tema.

En relació amb la declaració d'inconstitucionalitat, el TSJ recorda que

“el propio Tribunal Supremo había desechado con anterioridad hasta en dos ocasiones la existencia de dudas sobre la conformidad con el acervo comunitario del impuesto, acudiendo al planteamiento dos cuestiones de inconstitucionalidad (ATS 14 junio 2016 y 10 enero 2018) que resultaron inadmitidas por Autos Pleno TC nº 204/2016, de 13 de diciembre y nº 69/2018, de 20 de junio, si bien por razones distintas. Todo ello tras el recurso de inconstitucionalidad que ya había planteado la Junta de Andalucía en el año

2013 invocando el principio de seguridad jurídica - art. 9.3 CE - y la ausencia del presunto carácter medioambiental del tributo por indiferenciación respecto a las fuentes de producción de electricidad que favorecieran aquellas que emplearan energías renovables y, que dio lugar a la STC 183/2014, 6 de noviembre, que dejó en manos del legislador tomar en consideración razones medioambientales para configurar los tributos sin que se le exigiera a nivel tributario una determinada actuación al respecto”.

En allò tocant a la seva naturalesa com impost directe o indirecte, cita la sentència del TJUE de 3 de març de 2021 (assumpte C-220/2019 Promociones Oliva Park), clarificant la naturalesa de l'IVPEE i la seva compatibilitat amb el dret europeu. Així,

“el IVPEE se calcula en función exclusivamente de la condición de productor de electricidad, sobre la base de los ingresos de los sujetos pasivos parcialmente fijados y, por tanto, con independencia de la cantidad de electricidad efectivamente producida e incorporada al sistema eléctrico. Así pues, no cabe constatar un vínculo directo e indisoluble entre este impuesto y el consumo de electricidad (...) Por consiguiente, al no constituir el IVPEE un impuesto indirecto que grave directa o indirectamente el consumo de electricidad a que se refiere la Directiva 2003/96, no puede estar incluido en el ámbito de aplicación del artículo 1, apartado Documento 7 2, de la Directiva 2008/118 (véase, por analogía, la sentencia de 4 de junio de 2015, Kernkraftwerke Lippe-Ems, C-5/14, EU:C:2015:354, apartado 66)”.

Pel que fa a l'objecció d'incórrer en doble imposició, el TSJ acudeix a la doctrina del Tribunal Constitucional, que en aquest sentit ha considerat en Sentències com la 60/2013 o 242/2004, que una mateixa realitat pot ser objecte de múltiples gravàmens. També esmenta la Sentència del Tribunal Suprem de 8 de juny de 2021 (rec. 2554/2014), que considera prohibida la doble imposició únicament quan s'extralimita de la no confiscatorietat, és a dir, mentre no esgoti la riquesa generada o disponible aquesta doble imposició estaria permesa. Així, observant també les sentències del Tribunal Suprem de 30 de novembre de 2022 (Rec. 6908/2021), de 9 de desembre de 2022 (Rec. 5667/2021 i 6123/2021) i de 19 de desembre de 2022 (Rec. 5635/2021), el TSJ desestima íntegrament el recurs plantejat.

El mateix supòsit i idèntica resolució dona el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) a una altra Sentència pronunciada durant aquest període, la **núm. 594/2023 de 20 de febrer [JUR\2023\128316]**, en què és ponent Isabel Hernández Pascual, i de nou es desestima el recurs contenciós-administratiu interposat per RENOVABLES DEL PENEDES, SA contra resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya de 25 de març de 2021, que desestima la reclamació núm. 08/03696/2019 contra l'acord dictat per l'Oficina Gestora d'Impostos Especials de Barcelona, que va denegar la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació i devolució d'ingressos indeguts de l'IVPEE.

b) Taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) núm. 195/2023, de 25 de gener [JUR\2023\67999]**, essent ponent Andrés Maestre Salcedo, Red Eléctrica de España, SAU impugna l'aprovació definitiva de la Ordenança fiscal núm. 21 de l'Ajuntament de Garcia reguladora de la taxa per la utilització privativa o aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, publicada al BOP de Tarragona de 29 de desembre de 2021, amb entrada en vigor d'1 de gener de 2022.

La part actora considera que hi ha una incorrecta determinació de la base imposable de la taxa, aliena a la intensitat de l'ús que es fa del domini públic, entenent que els tipus de gravamen que regula l'informe tecnicoeconòmic pels supòsits d'aprofitament especial son contraris a Dret per no adaptar-se a la doctrina jurisprudencial del Tribunal Suprem, iniciada per la Sentència de 3 de desembre de 2020 (recurs 3099/2019), segons la qual la intensitat de l'ús o de l'aprofitament ha de ser tingut en compte per establir els criteris definitoris del valor de mercat de la utilitat derivada per fixar l'import de la taxa.

En relació amb aquest motiu d'impugnació, es desestima perquè el TSJ considera que l'Ajuntament només grava amb taxa l'aprofitament especial del domini públic local, establint un tipus impositiu diferenciat del 5% i del 2,5%, respectivament, per aquelles situacions que són d'aprofitament especial de

baixa intensitat, i per aquelles altres que, per la seva intensitat s'assimilen a l'ús privatiu,

“pero esta asimilación no significa utilización privativa como parece sostener de contrario la actora. Y tal tratamiento independiente de no regulación de la utilización privativa en la OF aquí juzgada, no supone ningún tipo de discriminación ni infracción del principio de igualdad, máxime cuando la propia recurrente no ha establecido parámetros comparativos que impliquen hablar de una desigualdad injustificada e irrazonable”.

De tal manera que, en entendre que es diferencien dos tipus impositius en funció de la major o menor intensitat d'ús, es conclou que la determinació de la base imposable de la taxa és correcta. En paraules del Tribunal,

“entiende la actora que en la base imponible no se ha tenido en cuenta la verdadera intensidad del uso que se hace del dominio público, al equiparar la proyección vertical del vuelo (servidumbre) como total ocupación efectiva del suelo en superficie, añadiendo la demandante que el ITE no distingue entre uso privativo y aprovechamiento especial, y no ha observado que los elementos principales de una línea de transporte de energía eléctrica aérea son, los apoyos o torres (sujetos al suelo) que constituirían una utilización privativa del dominio público, y por otro, los cables conductores (vuelo) que se catalogarían como de aprovechamiento especial de baja intensidad. Tal tesis no puede ser compartida por este Tribunal desde el momento en que, el ITE ha consignado los criterios y elementos a ponderar para la cuantificación y cálculo de la tasa en cuestión, otra cosa es que se compartan o no tales razonamientos, siendo el "quid" de la presente controversia si los tipos impositivos diferenciados del 5% y 2,5% previstos en la OF de referencia son ajustados a Derecho o no, esto es, si está debidamente justificada y motivada tal diferenciación y si incurren o no aquéllos en desproporcionalidad. A mayor abundamiento decir que la STS 3.12.20 valida la base imponible en cuestión y la citada base imponible sí toma en consideración el parámetro de la intensidad”.

Quant a la discussió sobre la manca de proporcionalitat de la taxa per gravar-se amb un 5%, la Sala considera que és ajustada a Dret, ja que segueix la línia jurisprudencial del Tribunal Suprem en distingir zones de vol (essencialment, en el cablejat que sobrevola) de molt baixa o escassa intensitat (immissions

mínimes) que no impedeixen d'ordinari l'ús comú del demani afectat per aquest transport, a la qual s'atribueix un 2,5% de tipus de gravamen, de les altres situacions o elements d'aprofitament especial del domini públic local, de major intensitat, zones de suport que exigeixen la col·locació d'instal·lacions fixes al sòl o subsòl (caixes d'amarrat, transformadors, torres metàl·liques, etc.) per sostenir o sustentar cables conductors d'energia, que comporten una aplicació del tipus impositiu del 5%, per la qual cosa, a judici del TSJ no existiria desproporcionalitat en la quantia de la taxa.

D'acord amb el Tribunal,

“no ha quedado probado por la actora en virtud del principio de carga de la prueba que ese 5% sea desproporcionado o inadecuado, no bastando meras alegaciones desprovistas de pericial técnica alguna, basadas en unas STS en las se judicaba tasas con un mismo porcentaje de tipo de gravamen 5% indiferenciado, y no como en el presente caso, en que existe una diferenciación clara de tipos de gravamen según la intensidad del aprovechamiento especial”.

De tal manera que es desestima el recurs en la seva totalitat.

El mateix supòsit i idèntica resolució dona el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 1a) a una altra Sentència pronunciada durant aquest període, la **núm. 196/2023 de 25 de gener [JUR\2023\68567]**, en què també és ponent Andrés Mestre Salcedo, i de nou es desestima el recurs contenciós-administratiu interposat per Red Eléctrica de España, SAU, contra l'aprovació definitiva de la Ordenança Fiscal núm. 3.17 reguladora de la Taxa per l'aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, en aquest cas, per part de l'Ajuntament de Barcelona, el 23 de desembre de 2021, publicada al BOPB de 24 de desembre de 2021, amb entrada en vigor l'1 de gener de 2022.

En canvi, a la **Sentència núm. 408/2023, de 9 de febrer [JUR\2023\128228]**, amb el mateix ponent, Andrés Mestre Salcedo, i idèntica part actora, Red Eléctrica de España, SAU, s'estima íntegrament el recurs d'apel·lació contra la sentència d'instància núm. 84/2022, de 2 de març, que va desestimar la pretensió d'anul·lació inclosa al recurs contenciós interposat no directament

contra la Ordenança Fiscal reguladora de la Taxa per l'aprofitament especial del domini públic local de les instal·lacions de transport d'energia elèctrica, gas, aigua i hidrocarburs, en aquest cas, per part de l'Ajuntament de Terrassa, sinó indirectament, impugnant la liquidació pel mateix concepte.

En aquest sentit, la Sala afirma que

“la representación procesal de la demandante se basa en lo resuelto por la STS nº 1659/2020 (recurso 3099/2019) de 3.12.20 y ulteriores sentencias del TS, que estatuye en esencia la contravención de los arts 24.1.a) y 25 TRLHL (RDLegislativo 2/2004 de 5 de marzo) en relación con el art 64 de la Ley 25/1998 de 13 de julio de modificación del Régimen Legal de las Tasas estatales y locales y de reordenación de las Prestaciones patrimoniales de carácter público (en adelante LMTTP) por las ordenanzas fiscales de la materia aquí juzgada. Nulidad declarada por el TS de tales ordenanzas por fijar un tipo de gravamen anual único del 5 por 100 sin distinguir el tipo de aprovechamiento del demanio efectuado por el contribuyente”.

A més, es té en compte que posteriorment a la Sentència apel·lada es va acabar anul·lant el precepte de la Ordenança que regulava el règim de quantificació de la taxa, ja que, a diferència dels anteriors supòsits, no distingia en funció de la intensitat d'ús, sinó que optava per aplicar el tipus de gravamen del 5% indistintament, de forma única i anual. Així, malgrat la magistrada a quo no va poder conèixer la sentència que anul·lava el precepte per ser posterior, es considera per la Sala que “no ha tenido en cuenta, pese al *“iura novit curia”* del art 1.7 Cc , de la doctrina jurisprudencial marcada por el TS en sentencias de 3.12.20 y siguientes ya apuntadas, por lo que nuevamente no puede ser declarada ajustada a Derecho la sentencia del Juzgado a quo”, motiu pel qual, en aquest cas, sí es considera desproporcionat i s'estima íntegrament el recurs d'apel·lació.

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 3398/2022, de 4 d'octubre [JUR\2022\359333]**, essent ponent Capilla Hermosilla Donaire, es resol el recurs interposat per EDISTRIBUCION REDES DIGITALES, SLU, contra el Departament de la Vicepresidència i d'Economia i Hisenda, per ser l'òrgan competent per aprovar l'Ordre VEH/132/2020 de 24 de juliol, per la qual s'aproven els models

d'autoliquidació 550 i 560 de l'impost sobre instal·lacions que incideixen en el medi ambient. L'objecte de l'impost, regulat per la Llei 5/2020, és gravar la incidència, alteració o risc de deteriorament que ocasiona la realització d'activitats de producció, emmagatzematge, transformació i transport d'energia elèctrica sobre el medi ambient a Catalunya mitjançant instal·lacions i altres elements patrimonials afectes a les mateixes, per contribuir a compensar a la societat pel cost que suporta i frenar el deteriorament de l'entorn natural.

La discussió gira entorn el principi de reserva de llei que regeix la matèria tributària, la part recurrent considera que la Llei 5/2020 no grava l'activitat de distribució dins de l'activitat econòmica de subministrament d'energia elèctrica, i que l'Ordre d'autoliquidació inclou com subjecte a gravamen "elements fixes de subministrament d'energia elèctrica", quan no tindria cobertura legal per aquesta extensió, per la qual cosa en sol·licita l'anul·lació.

Efectivament, la Sala recorda la jurisprudència del Tribunal Constitucional (entre d'altres a les Sentències 37/1981, 6/1983, 179/1985, 185/1995, 233"/1999 o 184/2011) respecte l'abast del principi de reserva de llei dels articles 31.3 i 133 de la Constitució, entenent que cobreix els criteris o principis d'acord amb els quals s'ha de regir la matèria tributària i, concretament, la creació *ex novo* del tribut i la determinació dels elements essencials o configuracions del mateix.

Nogensmenys, afirma que es tracta d'una reserva relativa, que permet la col·laboració del reglament per motius tècnics o per optimitzar el compliment de les finalitats proposades per la Constitució o la Llei, sempre que la col·laboració es produeixi en termes de subordinació, desenvolupament i complementarietat.

Al supòsit concret, l'article 18.4 de la Llei 5/2020 es remet al reglament per l'aprovació del model d'autoliquidació, per la qual cosa, entenent que la Llei fixa clarament el fet imposable, el Tribunal no aprecia que la Ordre impugnada incorri en nul·litat. De fet, recorre a la Memòria d'avaluació d'impacte de l'expedient administratiu per justificar que el legislador estava pensant tant en les activitats de producció, emmagatzematge o transformació, com en el transport d'energia efectuat per elements fixes de subministrament d'energia

elèctrica, transport de telefonia, o activitat d'allotjament i gestió d'elements radiants pel transport de comunicacions electròniques.

La Sala considera, així mateix, que el reglament no s'excedeix regulant matèries reservades a la llei o contrariant el que disposa la llei, sinó que es limita a dissenyar el model normalitzat a completar per l'obligat tributari, facilitant la declaració del fet imposable i el càlcul o liquidació de la quota tributària.

Per acabar, el Tribunal realitza una interpretació del que s'ha de considerar com "elements fixes de subministrament d'energia" utilitzant tant l'article 8 de la Llei, com les regles contingudes als criteris tècnics, per depurar aquests conceptes. En aquest sentit, afirma que

"como elementos fijos han de entenderse instalaciones inamovibles o no desmontables y de éstas pueden servirse cualquiera de las empresas que se dediquen a la energía eléctrica como productoras, transportistas, distribuidoras o comercializadoras. Claro ejemplo de ello es la Ley 24/2013 del Sector Eléctrico que hace referencia a instalaciones de producción en su artículo 21, instalaciones de transporte en el art. 34, el art. 44 instalaciones para el suministro directo a los consumidores o el art. 48 que también habla de las instalaciones de recarga de vehículos. Igualmente, el art. 7.3 c) alude indistintamente a instalaciones de generación, transporte y distribución. El art. 53 también enuncia instalaciones vinculadas a producción, transporte y distribución.

Y el suministro de energía tampoco se constriñe a la actividad de distribución. De esta forma, comprobamos que la propia E d M de la Ley 24/2014 en su primer apartado habla de suministro de energía eléctrica abarcando todas las actividades relacionadas con el sector y reguladas en la norma. Además, el art. 51 de la Ley cuando preconiza la calidad del suministro no se dirige únicamente a las empresas distribuidoras. Y aquí traemos también el art. 43 (página 14 de la demanda) el cual define el suministro de energía como la entrega de la energía a través de las redes de transporte y distribución".

És per aquest motiu que conclou que la Ordre que aprova el model d'autoliquidació no és contrari a la Llei, no concreta les activitats gravades ni

afegeix activitats diferents a les previstes a la Llei, i només serveix de complement de la norma.

3. LA INTERVENCIÓ ADMINISTRATIVA

3.1. Autoritzacions ambientals i valors límits d'emissions

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 3596/2022, de 20 d'octubre [JUR\2022\359547]**, essent ponent Capilla Hermosilla Donaire, es resol el recurs interposat per SILVALAC, SA, contra el Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat, per autoritzar una modificació substancial de l'activitat de flexografia industrial, mitjançant resolució que alterava els valors d'emissió inicialment previstos a l'autorització ambiental abans de sol·licitar-ne la modificació.

La pretensió de la part actora és dilucidar si l'Administració ambiental pot imposar un valor límit d'emissió (VLE) de compostos orgànics volàtils (COV) cinc vegades més estricta que el fixat a la norma d'aplicació, el Reial decret 117/2003, de 31 de gener, sobre limitació d'emissions de composts orgànics volàtils degudes a l'ús de dissolvents en determinades activitats. Aquesta norma fixa el VLE de COV en 100 mg C/Nm³, mentre que l'Administració ho fixa a les resolucions impugnades en 20 mg C/Nm³. Amb l'afegitó que pels paràmetres d'òxid de nitrogen (NO_x) i de les partícules sòlides totals (PST), l'Administració fixa nous VLE que, a judici de l'actora, no es trobaven a la normativa ambiental en vigor que li resultava aplicable.

En aquest sentit, apunta que aquest nou VLE de 20 mg s'ha extret de la Instrucció tècnica SVCA IT-AT-007, que, a criteri de la recurrent, no seria aplicable a l'activitat desenvolupada i contradiu el Reial decret 117/2003, mentre que no troba explicació pels nous VLE dels paràmetres NO_x i PST.

Al seu torn, la Generalitat defensa que la motivació jurídica i tècnica dels VLE impugnats s'ajusta a Dret i es basa en les circumstàncies particulars de la instal·lació de l'actora, que després de la modificació incrementava el consum de matèries primes i la producció de residus, i del seu entorn, per la proximitat al nucli de població. A la resolució explica que "un oxidador tèrmic és un dispositiu que crema corrents de gasos contaminants procedents de processos

industrials. Quan es cremen els gasos contaminants, en aquest cas COV, per limitacions del procés la combustió és incompleta produint compostos parcialment oxidants anomenats incremats, com son el monòxid de carboni, els òxids de nitrogen o les partícules, a mes de la part del COV que no s'oxida. Aquesta tecnologia per tant, permet reduir (no eliminar) l'emissió de COV del procés industrial a costa de produir emissions d'altres contaminants a l'atmosfera que, segons la normativa, han de ser controlats”.

En relació amb el primer extrem modificat, la Sala afirma que la norma aplicable a la data de l'autorització i de la modificació preveu un VLE de COV de 100 mg, i que la justificació aportada per la Generalitat no se sosté jurídicament de cap manera. En paraules del Tribunal,

“En primer lugar, y comenzando por el final de las justificaciones proporcionadas para pasarlo de 100mg a 20mg C/Nm³, las MTD que pudieran suponer el BREF de emisiones procedente de almacenaje de 2006 y el BREF de eficiencia energética de febrero de 2009, ya estaban en vigor cuando la misma ADMINISTRACIÓN DE LA GENERALITAT otorgó la primera AAI el 27-7-2009, estableciendo un VLE de 100mg C/Nm³, por lo que no puede justificar la variación producida, sin atender a la seguridad jurídica de la interesada.

En segundo lugar, no existe constancia ni de que la instalación industrial operada por SILVALAC haya modificado su emplazamiento aproximándose al núcleo de población, ni de que el mismo haya experimentado un crecimiento tal que justifique apelar a su "proximidad" al núcleo de población para modificar el VLE establecido en el año 2009.

Y finalmente, recordemos que SILVALAC instaló un equipo de oxidación térmica de gases para poder cumplir con el VLE de 100mg C/Nm³, exigido en la AAI del año 2009, y es precisamente dicho equipo de oxidación térmica de gases en el que se basa la Administración demandada para variar, de modo considerablemente más restrictivo para la actora, el VLE del COV que el equipo instalado permitió corregir para ajustarse a lo exigido en el año 2009, sin embargo, y esto es lo importante a los efectos que nos ocupa, la propia Resolución impugnada reconoce que las emisiones que pueden proceder del uso de ese equipo, ni son constantes, ni, lo que es más importante produce un aumento del COV, que la empresa seguía manteniendo en los niveles exigidos. Lo que en su caso produce el equipo, en palabras de la Administración, es un

proceso diferente, con emisión de contaminantes diferentes y valores límite de emisión, también diferentes. Por ello, lo que no puede hacer la Administración, pues además de contrario a los más elementales principios de seguridad jurídica, no se ajusta para nada a la normativa sectorial aplicable antes transcrita, es pretender reducir un tipo de emisión mediante la restricción de otra emisión con la esperanza de que ello provoque un descenso en cadena de las emisiones de contaminantes, sino que reconocido que el posible contaminante es distinto del limitado, incidir, en su caso, sobre aquél”.

Per aquest motiu, estima la pretensió de l'actora en no considerar ajustada a Dret la modificació del VLE de 100 mg a 20mg.

En relació amb el segon extrem, la modificació del VLE del NOx de 450 mg a 150 mg, i la introducció d'un nou VLE de PST de 10 mg inexistent a l'autorització ambiental integrada de 2009, la Sala té en compte el concepte de millor tècnica disponible que ja va interpretar el Tribunal Suprem a la seva Sentència de 3 de novembre de 2020 (rec 2727/2019), i en tractar-se d'emissions sobrevingudes a l'autorització ambiental integrada de l'any 2009, quedarien justificades.

3.2. Planificació urbanística i qüestions ambientals

A la **Sentència del TSJC (Sala Contenciosa-administrativa, Secció2) núm. 3591/2022, de 20 d'octubre [JUR\2022\359818]**, de la que és ponent Maria de los Ángeles Braña López, es posa de relleu l'abast dels efectes ambientals d'activitats autoritzades per un municipi que impacten directament sobre els limítrofs, i que haurien de preveure's els futuribles i eventuais danys a la resta de municipis que es puguin veure afectats, malgrat no tractar-se de terrenys naturals protegits, mitjançant un estudi d'impacte ambiental, així com la legitimació activa d'un municipi que l'ha tingut reconeguda en via administrativa però no en via jurisdiccional.

En aquest cas l'Ajuntament de Salou va interposar recurs contenciós-administratiu contra l'Ajuntament de Reus, que va ser inadmes pel Jutjat Contenciós-administratiu per entendre que hi havia una manca de legitimació activa en impugnar la desestimació de les al·legacions formulades per l'Ajuntament de Salou al tràmit d'informació pública del projecte de millora,

ampliació del sanejament i connexió de la estació depuradora d'aigües residuals de Reus (EDAR), per la qual cosa, aquesta Sentència va ser apel·lada posteriorment davant el TSJC.

Quant a la legitimació activa, el TSJC recorda que l'acció pública en matèria d'urbanisme permetria entendre que,

“por mucho que contraría los intereses del Ayuntamiento de Reus que accione en su contra el Ayuntamiento de Salou, el urbanismo es cosa de todos y todos pueden pedir tutela de la legalidad urbanística ante los Tribunales, pues, de lo contrario, la alegación de esa tacha empañaría siempre el ejercicio de dicha acción, haciéndola impracticable”.

No obstant això, en aquest cas no és necessari acudir a l'acció pública perquè ostenta un interès particular legítim, en tant que el municipi de Reus no disposa de sortida al mar, la qual cosa implica que les aigües de l'EDAR hagin d'arribar al mar mitjançant el municipi de Salou. Amb l'afegitó que ja s'han produït episodis de contaminació a una de les platges del municipi quan es produeixen fortes pluges a Reus arran la construcció de l'EDAR. De manera que, resulta inqüestionable l'interès legítim de l'Ajuntament de Salou als efectes de l'article 19.1.a de la LJCA.

Pel que fa al fons de l'assumpte, la Sala reconeix que

“Si el objeto de la EDAR de Reus es realizar una serie de obras con el fin de trasladar aguas residuales a la EDAR, el Proyecto tendría que efectuar una previsión futurible de eventuales daños medioambientales que puedan causar dichas aguas, (las residuales) no sólo en su territorio, sino también en otros términos municipales por donde se desarrolle el trazado de la EDAR. Igualmente, también tenía que haber efectuado, por lógica, los estudios y los cálculos aritméticos correspondientes, que permitieran que la EDAR, aunque tuviera que recoger las aguas pluviales en días de fuertes lluvias, no rebosara el agua, para la playa de Poniente de Salou. Y es que, no está previsto que las EDAR (ni en Cataluña y en el resto del territorio), tengan colectores separados para aguas residuales y pluviales, pues hay un colector unitario, extremo este en el que se avienen los peritos de las partes”.

Malgrat això, al projecte enjudiciat no existeix estudi d'impacte ambiental.

El Tribunal retreu a l'Ajuntament de Reus que no hagi realitzat una previsió dels danys ambientals que es poden ocasionar tant per les obres necessàries per la construcció de l'EDAR, com pels avatars que pugui patir el trasllat de les aigües arran les inclemències de la pluja, concretament conclou que

“una cosa es que el fenómeno de la lluvia en sí mismo sea imprevisible en su acaecimiento, y otra muy distinta, es que no se puedan hacer números, y dar unas dimensiones suficientes a la EDAR, para que soporte ambos tipos de aguas, porque llover va a llover algún día al año como demuestran las actuaciones y fuertemente, incluso hay períodos mensuales en ciertas regiones de Cataluña, en los que es típico que afluyan las lluvias con cierta asiduidad. Las dimensiones de la EDAR de autos no están previstas para este supuesto”.

En aquest sentit, la Sala també afegeix la previsió de l'article 63.2 del Decret 188/2010, de 23 de novembre, que obliga els ens locals a redactar els plans de mesures mínimes per garantir la gestió correcta de les descàrregues dels sistemes de sanejament en temps de pluja i minimitzar-ne l'impacte.

En definitiva, i en paraules del Tribunal,

“se considera que el Ayuntamiento de Salou -al contrario de lo que opina sin demasiada empatía el Ayuntamiento de Reus-, NO tiene que verse abocado a aguantar un menoscabo a su medio ambiente, cada vez que se den los fenómenos meteorológicos que ocasionen un desbordamiento de la EDAR, por la suma de aguas residuales, aguas procedentes de las lluvias y también, claro está, de las escorrentías naturales de las aguas, porque es contrario al ordenamiento jurídico en los términos expuestos, y, porque en definitiva, pugna contra la finalidad y espíritu del art. 45.2 de la CE “.

Així que es procedeix a estimar l'apel·lació i anul·lar el projecte.

D'altra banda, trobem la STSJC (**Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a**) núm. **3962/2022, de 15 de novembre [JUR\2023\300]**, de la que és ponent Javier Bonet Frigola, en què es tornar a dirimir el conflicte que es produeix quan cal cohonstar el règim legal estatal de les telecomunicacions amb les normes dictades per les comunitats autònomes o ens locals que incideixen en la ordenació edl territori, el medi ambient o la sanitat. En aquest cas concret, Telefònica d'Espanya, SAU, recorre l'Ordenança municipal reguladora del paisatge urbanístic de l'Ajuntament de Falset.

La part actora considera que la competència en telecomunicacions és exclusiva de l'Estat, i, per tant, la limitació genèrica en la instal·lació d'infraestructures de telecomunicació pot resultar contrària a la Llei 9/2014, de 9 de maig, General de Telecomunicacions, així com a l'article 149.1.21 de la Constitució. També considera que vulnera el principi de seguretat jurídica per imposar mesures tècniques, i per imposar restriccions absolutes i desproporcionades al dret d'ocupació del domini públic i privat dels operadors, imposant solucions tècniques concretes.

La Sala, recordant la Sentència del Tribunal Constitucional 8/2012, de 18 de gener o la d'11 de febrer de 2019 del Tribunal Suprem (rec 326/2016), afirma que la competència exclusiva de l'Estat sobre les telecomunicacions no té caràcter absolut, de manera que no es superposa a altres competències pròpies dels Ajuntaments sobre l'urbanisme, medi ambient o salut, en sentit ampli. En paraules del Tribunal Constitucional,

"la controversia se plantea primordialmente entre un título competencial sectorial (telecomunicaciones) y títulos de carácter transversal u horizontal (ordenación del territorio, protección del medio ambiente), aunque también esté en juego otro título de carácter sectorial como la sanidad (art. 149.1.16 CE). Pese a ser el título competencial en materia de telecomunicaciones un título de carácter sectorial, lo cierto es que tiene un gran potencial expansivo puesto que el régimen de las telecomunicaciones incide, con mayor o menor intensidad, en muchas otras materias (...) telecomunicaciones, ordenación del territorio, urbanismo, protección del medio ambiente y protección de la salud son títulos que se limitan y contrapesan recíprocamente, que no pueden vaciarse mutuamente de contenidos y que han de ejercerse con pleno respeto a las competencias sobre otras materias que pueden corresponder a otra instancia territorial".

Una doctrina jurisprudencial consolidada que reconeix l'existència de títols competencials de diferent naturalesa, tant sectorials com transversals, que concorren o convergeixen en el mateix àmbit físic, entès com territori, sigui sòl, subsòl o vol, amb objectes diferents i fins i tot amb diferents intensitats.

Així, els preceptes qüestionats per la part actora s'ajusten a les competències municipals en matèria d'urbanisme i medi ambient urbà, tot intentant preservar

l'impacte visual i paisatgístic de les línies aèries de telecomunicacions i altres serveis, optant clarament per les línies subterrànies. A judici del Tribunal, això no suposa impedir la implantació o renovació dels serveis de telecomunicació, sinó optar per una adaptació al medi urbà que es va implantant progressivament als pobles i ciutats. Consegüentment, es desestima el recurs interposat per entendre que la ordenança és compatible amb la jurisprudència i el règim jurídic estatal aplicable, essent coherent amb la preservació del paisatge urbà i el medi ambient urbà de la ciutat.

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 3528/2022, de 19 d'octubre [JUR\2022\360493]**, en què es ponent Estefanía Pastor Delas, es resol el recurs contenciós-administratiu interposat per Finques Valentina SL contra la desestimació presumpta del recurs de reposició interposat contra resolució del Ple de l'Ajuntament de Castell Platja D'Aro d'aprovació definitiva del Pla parcial urbanístic SUD 3, Ampliació Port D'Aro.

La part recurrent afirma que s'ha procedit a l'aprovació definitiva del Pla parcial sense haver procedit al tràmit d'informació pública, i amb mancances substancials com l'absència d'avaluació ambiental i informe favorable en matèria de riscos geològics i d'inundació. La defensa de la part demandada rau en afirmar que l'aprovació definitiva es realitza sota una sèrie de prescripcions, entre les quals, la presentació d'un text refós del Pla Parcial que incorpori les mancances assenyalades per la part recurrents.

En aquest sentit, la Sala conclou que la manca de determinades prescripcions, que han d'esgotar el seu contingut, no permeten l'aprovació definitiva del Pla, sinó que hauria d'haver-se suspès l'aprovació definitiva condicionada a la presentació d'aquest text refós del Pla parcial. En paraules del Tribunal, "la regulación de la figura de planeamiento analizada en el presente caso está sujeta a una serie de prescripciones de naturaleza tal esencial que ha conculcado la doctrina jurisprudencial sobre la admisión de figuras de planeamiento condicionales acogiendo las afirmaciones de la recurrente en tal sentido y derivadas de las Sentencias del Tribunal Supremo que la misma expone , en cuanto que con las condiciones establecidas en el Acuerdo de Aprobación definitiva del Plan Parcial se genera inseguridad jurídica dejando el

arduo peso sostenido a la aprobación de una texto refundido a la vista del resultado de los estudios e informes aún no emitidos. En definitiva el pronunciamiento de aprobación definitiva del Plan Parcial adoptado por Acuerdo del Pleno del Ayuntamiento de Castell - Platja de Aro de fecha 2 de Julio de 2014, es nulo de pleno derecho porque lo que procedía en atención a las condiciones establecidas en el mismo era suspender”.

Concretament, en relació amb la mana d'avaluació d'impacte ambiental, el TSJC afirma que si el procediment d'avaluació d'impacte ambiental del projecte s'estava tramitant, i no s'havia emès l'estudi d'impacte ni el resultat de la seva exposició públic, no ha pogut finalitzar el procediment mitjançant declaració d'impacte ambiental. De manera que

“dando una interpretación coherente al resultado de dicho informe , este tribunal entiende que las figuras de planeamiento están sujetas a evaluación ambiental y no a declaración de impacto ambiental , no se puede aplicar a esta figura de planeamiento (Plan Parcial)el resultado de una declaración ambiental de un puerto .Concluimos por ello que se ha producido la aprobación definitiva del Plan Parcial con ausencia de la valoración ambiental que el mismo pueda tener”.

De la mateixa manera, tampoc existeix un estudi sobre els riscos geològics en l'àmbit d'aplicació del Pla parcial, ni un posterior estudi de detall que determini el grau de perillositat dels fenòmens involucrats, ni un informe del servei de costes.

Així doncs, s'estima el recurs i es declara la nul·litat del Pla parcial per ommissió d'informes essencials, una ommissió que l'Ajuntament va intentar esmenar mitjançant l'establiment d'una sèrie de prescripcions, que haurien d'haver condicionat clarament l'aprovació definitiva.

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 3a) núm. 3855/2022, de 9 de novembre [JUR\2022\389399]**, en què es ponent Maria Luisa Pérez Borrat s'estima el recurs interposat per les entitats Salvem Pinya de Rosa, SOS Lloret, Naturalistes de Girona, Institució ampurdanesa per a la defensa de l'estudi de la natura, Amics de Tossa, i Sagulla educació mediambiental, contra el Departament de Territori i

Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Lloret de Mar, juntament amb l'asseguradora i la concessionària de les obres INVICAT.

L'assumpte que es tracta és el projecte del nou ramal d'autopista c-32: tram Tordera-Lloret de Mar, i el fet que, segons les recurrents, l'estudi informatiu, l'estudi d'impacte ambiental i l'aprovació de la declaració d'impacte ambiental no s'han realitzat conforme a Dret, amb l'afegitó de l'omissió de l'informe preceptiu de l'òrgan competent en matèria de medi ambient, la indiferència al contingut de l'informe de l'Agència Catalana de l'Aida, i la manca d'avaluació del factor canvi climàtic. Sol·licitant la nul·litat de la Resolució que aprova definitivament l'estudi informatiu i l'estudi d'impacte ambiental, així com la Resolució per la qual es fa públic l'Acord sobre la Declaració d'impacte ambiental del projecte.

En relació amb la manca del document d'abast, que hauria d'haver sigut objecte del tràmit de l'estudi d'informe i estudi d'impacte ambiental, la Sala considera que en tractar-se d'un tràmit facultatiu, no prospera com motiu per declarar la nul·litat de les resolucions impugnades.

Quant a l'omissió de l'informe preceptiu en matèria de medi ambient, el Tribunal afirma que malgrat no ser vinculant, sí és un informe preceptiu, però en tant que l'article 40 de la Llei 21/2013, permet a l'òrgan ambiental continuar amb el procediment sempre que disposi d'elements de judici suficients per realitzar l'avaluació d'impacte ambiental, la Sala considera que

“En este caso, al continuar el procedimiento debemos entender que el órgano ambiental disponía de elementos suficientes para realizar la evaluación de impacto ambiental. Las partes no pueden sustituir a la Administración en esta apreciación y no se ha acreditado que la Administración no pudiera disponer de suficientes elementos de juicio para realizar la evaluación de impacto ambiental. En consecuencia, no se ha vulnerado el procedimiento aplicable”.

Pel que fa a la indiferència del contingut de l'informe de l'ACA, el Tribunal recorda que aquest informe es va emetre de forma extemporània, i malgrat l'actora afirma que era crític, no justifica l'abast de la magnitud, i no s'aprecia una magnitud superior a l'acceptable, de fet, s'afirma que

“la ACA examina las dos alternativas propuestas (no se tuvo en cuenta la alternativa "0"), decantándose por la alternativa 1. La seleccionada finalmente fue la alternativa 2, pero tampoco emitió informe desfavorable sobre esta segunda opción. La elección de la otra alternativa no le confiere el carácter crítico que pretende la demanda que ha de ajustarse a los requerimientos de la Ley 21/2013. En la tramitación de estos expedientes existen siempre aspectos favorables y otros no favorables, correspondiendo a la Administración competente elegir la opción más adecuada pues estamos ante el ejercicio de potestades discrecionales, en el bien entendido de que tal elección debe ajustarse al art. 103 de la CE”,

així que, de nou, no aprecia nul·litat en aquest extrem.

Atenent a l'incompliment de la Llei 16/2017, d'1 d'agost, de canvi climàtic, la part actora al·lega que manquen les determinacions de gasos d'efecte hivernacle, i una definició d'objectius de reducció d'emissions, així com l'anàlisi de la vulnerabilitat en els impactes de canvi climàtic. En aquest cas, el Tribunal sí aprecia un incompliment que justifica la nul·litat de les resolucions, ja que, textualment, argumenta que

“Este precepto impone a los "promotores de los proyectos constructivos de nuevas infraestructuras de " transporte terrestre" que se desarrollen en Cataluña a incorporar, en el marco de la evaluación ambiental estratégica de planes y en el marco de la evaluación de impacto ambiental de proyectos: (i) " la definición de los objetivos de reducción de emisiones " y " un análisis de su vulnerabilidad frente a los impactos del cambio climático de acuerdo con el conocimiento científico del momento, obligando a que los estudios ambientales estratégicos de los planes y los estudios de impacto ambiental de los proyectos contengan una previsión, cuando así lo determine el análisis de vulnerabilidad efectuado, medidas de adaptación a los impactos del cambio climático así como su seguimiento y monitorización ". En el caso de los proyectos constructivos de nuevas infraestructuras, este análisis debía evaluar " su contribución a las emisiones de gases de efecto invernadero, incluido su impacto sobre la capacidad de sumidero del territorio afectado, tanto en la fase de construcción como en la de explotación y desmantelamiento o finalización ". La evaluación debe recoger, para cada una de las alternativas, una estimación de las emisiones de gases de efecto invernadero. También la necesidad de incluir la "alternativa 0" es imperativa, aunque implique dejar las cosas como

están porque se está salvaguardando el acierto en la elección de la alternativa. Así resulta del art. 35.1.b) de la Ley 21/2013, conforme al cual, el promotor queda obligado a elaborar el estudio de impacto ambiental que contendrá, al menos, la siguiente información en los términos desarrollados en el anexo VI, una " exposición de las principales alternativas estudiadas, incluida la alternativa cero, o de no realización del proyecto, y una justificación de las principales razones de la solución adoptada, teniendo en cuenta los efectos ambientales ". La necesidad de gestionar el tráfico en la zona, su conectividad y los accesos, etc. a la que se refiere especialmente el Ayuntamiento en su contestación no se cuestiona. Ahora bien, cualquier alternativa de las que se presenten que se compare y, finalmente, se apruebe debe cumplir con las prescripciones de la Ley 21/2003(sic) y la Ley 16/2017, como presupuesto de validez de todas las alternativas".

En definitiva, l'evidència que no s'ha tingut en compte el factor canvi climàtic en l'expedient, porta al Tribunal a estimar el recurs i anul·lar els actes impugnats, en aplicació de la Llei 16/2017.

3.3. Plans de Millora de Qualitat de l'Aire

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4365/2022, de 12 de desembre [JUR\2023\17623]**, en què es ponent Maria de los Ángeles Braña López, es dirimeix respecte l'obligació de la Generalitat d'adoptar Plans de Millora de la Qualitat de l'Aire en determinades zones i aglomeracions. En aquest supòsit, la part recurrent és l'associació Ecologistes en Acció de Catalunya, que reacciona contra resolució de la Directora general de Qualitat Ambiental i Canvi Climàtic de la Generalitat.

De forma succinta, l'associació al·lega la inactivitat de la Generalitat com Administració competent per aprovar aquests Plans d'acord amb la Llei 34/2007 de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera, essent coneixedora de la superació dels valors màxims permesos d'ozó troposfèric a l'atmosfera des de l'any 2012, amb els consegüents efectes nocius sobre la salut, l'activitat agrícola, els ecosistemes vegetals, tot elevant la despesa sanitària a assumir per l'Administració per aquest motiu.

En aquest sentit, la Sala determina que es tracta d'un fet reconegut per la mateixa Generalitat que l'ozó de la troposfera supera els valors límits

d'immissió, i que resulta un fet notori que és contaminant, per la qual cosa, la seva inactivitat reglamentària vulnera l'article 45 de la Constitució, relatiu a que tots tenen dret a gaudir d'un medi ambient adequat pel desenvolupament de la persona, així com el deure de conservar-lo. En paraules del Tribunal,

“Permitir este panorama, supone por parte de la demandada, mantener implícitamente una situación jurídica contraria al ordenamiento jurídico, pues es evidente que el art. 16.2 de la Ley 34/07 es preceptivo y obliga a las Comunidades Autónomas, a adoptar "como mínimo" planes y programas para la mejora de la calidad del aire y el cumplimiento de los objetivos de calidad del aire en su ámbito territorial, y, en el mismo sentido se expresa el art. 24.1 del RD 102/11 , que las "obliga" a aprobarlos cuando se superen en su territorio los valores límite o valor objetivo en esas zonas o aglomeraciones, por lo que, es algo irritante que trate de justificar la ausencia de reglamentación alegando también que estamos ante un problema sistémico que fluye a nivel internacional”.

De tal manera que, tot recriminant la inactivitat reglamentària de la comunitat autònoma, estima parcialment el recurs, i emplaça l'Administració a aprovar un Pla de Millora de la Qualitat de l'Aire en el termini més breu possible.

4. LA PROTECCIÓN DELS DRETS FONAMENTALS DE LA PERSONA: ESPECIAL ATENCIÓN A LA CONTAMINACIÓN ACÚSTICA

A la **Sentència del TSJ de Catalunya (Sala Contenciosa-administrativa, Secció 2a) núm. 4634/2022, de 23 de desembre [JUR\2023\17535]**, en què es ponent Andrés Maestre Salcedo, el Tribunal, en resoldre un recurs d'apel·lació interposat per Pacha Sitges, SL contra la Sentència 283/2021, de 2 de desembre, del Jutjat Contenciós-administratiu número 15 de Barcelona, es pronuncia respecte dels requisits que s'han de complir per provar les afectacions sobre la salut de les persones que pot causar la immissió sonora.

En aquest cas, dues veïnes de la urbanització on es troba situada la discoteca, van impugnar resolució del regidor d'urbanisme que aixecava el tancament provisional de l'activitat d'oci nocturn per haver esmenat de forma suficient les deficiències tècniques que havien estat detectades en inspecció en relació amb les immissions sonores o contaminació acústica provocada per l'entitat.

Segons les apel·lades, l'Ajuntament de Sitges havia incorregut en inactivitat per no fer complir la normativa d'aplicació sobre sorolls i vibracions, una inactivitat que les va portar a sol·licitar la revocació definitiva de la llicència, i una indemnització per danys morals, ja que, seguint la jurisprudència del Tribunal Constitucional,

“cuando los niveles de saturación acústica que ha de soportar una persona, a consecuencia de una acción u omisión o inactividad de los poderes públicos, rebasen el umbral a partir del cual se ponga en peligro grave e inmediato la salud de las personas, podrá quedar afectado el derecho fundamental garantizado en el art 15 CE”.

La Sala considera, doncs, que un nivell de soroll excessiu, periòdic i no esporàdic, afecta la qualitat de vida de les persones, el seu dret al descans nocturn, en detriment del dret fonamental a la intimitat personal i familiar en l'àmbit domiciliari, i a la inviolabilitat del domicili. I també recorda les notes característiques que han de concórrer perquè el soroll tingui rellevància constitucional:

“la exposición prolongada a un nivel de ruido calificado de evitable e insoportable; la imposibilidad o dificultad del libre desarrollo de la personalidad (derecho al descanso); y la existencia de una lesión o un perjuicio que provenga de una acción u omisión atribuible a un ente del sector público”.

El Magistrat d'instància anul·la la resolució impugnada, la qual cosa comporta el manteniment del tancament del local i del cessament de l'activitat, en considerar que el control dut a terme per l'Ajuntament ha estat insuficient en haver realitzat uns mesurament de l'aïllament sonor amb les portes tancades, sense tenir en consideració les immissions produïdes indirectament per l'activitat. En aquest punt és en el que es basa l'apel·lació, que considera que hi ha hagut una errònia valoració de la prova, petició que és estimada per la Sala en entendre que

“el Magistrado de instancia no alcanza a valorar de forma correcta los informes técnicos obrantes en autos. Así en primer lugar indica tal órgano judicial que la conclusión a la que llega la Dirección General de Calidad Ambiental i Canvi Climático dependiente de la Generalitat de Catalunya, en su informe de 23-7-19 obrante en el expediente administrativo (folios 1 y ss), es que, la fuente

principal de ruido de estas actividades sea "seguramente" el ruido asociado a los clientes y su movilidad, pero ello no es cierto, ya que tal afirmación lo efectúa el citado organismo dependiente del Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, a modo de REFLEXIÓN, no estableciendo una conclusión categórica, sino probable, informe éste que se enmarca en una consulta municipal a tal organismo acerca de la interpretación correcta que debe efectuarse del art 13.3 de la ordenanza local 3.6 de ruidos y vibraciones. De la misma manera, el Magistrado "a quo" considera, erróneamente, que la Administración municipal no ha tenido en cuenta las inmisiones producidas indirectamente (las ya dichas provenientes de clientes y su movilidad -acceso al lugar de ocio nocturno con vehículos a motores y ciclomotores-) por la actividad, aspecto éste que no se ajusta a la realidad, puesto que el art 13.3, penúltimo y último párrafo respectivamente de la citada ordenanza municipal, sí contempla tal posibilidad de ruidos externos provenientes de terceros usuarios o clientes de la discoteca",

la qual cosa porta a la Sala a concloure que s'ha donat una valoració errònia del material probatori en dictar Sentència, que és notòriament errònia i il·lògica, i ha de ser parcialment anul·lada, de manera que, en contra del Jutjat *a quo*, es considera conforme a Dret la resolució que aixecava la suspensió i cessament de l'activitat.